א גוט מארגן, מאנטאג פרשת בהר-בחוקותי, י״ז לחודש אייר תשפ״ד. היום שניים ושלשים יום שהם ארבעה שבועות וארבעה ימים לעומר.

א פרייליכן, און א לעכטיגן געבענטשטן גוט מארגן; א פרייליכן, און א לעכטיגן געבענטשטן טאג; און א פרייליכן, און א לעכטיגן געבענטשטן תמיד.

הייליגע, פרייליכע לעכטיגע אידישע קינדער! מיט גרויס התרגשות, מיט בענקעניש און מיט א התלהבות דקדושה, גרייט מען זיך צום גרויסן מעמד ההדלקה היינט בייגאכט בשעה טובה ומוצלחת. אזוי ווי היי יאר איז נישט דא דאס געפארעכטס קיין מירון ווי אלע יארן - מען קען נישט פארן צוליב די גזירה - **אבער רבי שמעון איז דאך ״לכל״, און מיר גלייבן אז רבי שמעון וועט אונז נישט פארלאזן**. די זעלבע השפעות, די זעלבע התעוררות, די זעלבע התרגשות און די זעלבע התקרבות להשם יתברך וואס עס איז דא יעדעס יאר ווען הונדערטער טויזנטער מענטשן געפינען זיך אין מירון, וועט יעצט - אדרבה ואדרבה - צושפרייט ווערן בכל קצוי תבל, אין אלע מקומות מושבותיהם וואו אידישע קינדער וואוינען, ובפרט בארצות הגולה. אוודאי וועט דער הייליגער באשעפער העלפן, און דער הייליגער רבי שמעון וועט זיך משתתף זיין מיט אלע אידן אומעטום.

הייליגע, לעכטיגע אידישע קינדער! ממילא, אדרבה ואדרבה, האבן די הדלקות היי-יאר א גרעסערע חשיבות; ס׳איז א טייערערע סארט הדלקה. וויבאלד אזויפיל טויזנטער מענטשן וואס האבן געלעכצט אנצוקומען קיין מירון, אזוי ווי זיי פלעגן אלע יארן, גייען זיין דא צווישן אונז, איז עס א געוואלדיגע התרגשות.

מ׳פארציילט אז איינער פון די ספרדישע גדולים, רבי יוסף עדס, האט נאכגעזאגט א הפלא׳דיגע מעשה: עס איז געווען א איד וואס האט געהייסן רבי יוסף טאנזי, ער האט געארבעט אין די ישיבה ״פורת יוסף״. וואס איז געווען זיין ארבעט? ער פלעגט טיילן טיי און קאווע פאר די בני הישיבה – פאר די בחורים, פאר די יונגעלייט, און פאר די עלטערע לייט. ווער עס איז נאר געקומען לערנען אין ישיבה, האט ער אים געגעבן טיי און קאווע.

יעצט, דאס האט גענומען אביסל צייט; ער האט אנגעקאכט דאס וואסער און געווארט בערך א פערטל שעה ביז עס איז געווארן הייס, און דאן האט ער געמאכט די טיי און די קאווע. ווען ער האט געהאט צייט – סיי בשעת דאס וואסער האט זיך געקאכט, און סיי בכלליות ווען ער האט געהאט אן איבריגע מינוט אדער א הפסקה פון זיין ארבעט – פלעגט ער לערנען זוהר.

יעדעס יאר ל״ג בעומר האט ער געמאכט א סיום אויפ׳ן ספר הזוהר. לכבוד דעם סיום האט ער אנגעגרייט א גרויסע סעודה ביי זיך אינדערהיים; ער האט גערופן צען תלמידי חכמים, זיי אפגעגעבן א געוואלדיגע כבוד און סערווירט א רייכע סעודה. ביים סוף פון די סעודה האט ער געגעבן פאר יעדן תלמיד חכם א קאנווערט מיט א שיינעם סכום געלט, און געזאגט: ״דאס איז לכבוד רבי שמעון בר יוחאי.״

אין יאר איז זיין פינאנציעלער מצב געווען זייער שווער, ער האט נישט געהאט קיין געלט. ער האט געזאגט פאר זיין בני בית אז עס קוקט אויס ווי היי-יאר וועט ער נישט קענען פראווען די סעודה, ווייל ער האט נישט קיין געלט צו געבן פאר די געסט. ער האט געהאט גרויס צער דערוועגן, אבער ער האט נישט געוואלט מאכן די סעודה ובפרט אויב ער קען נישט טיילן פאר די באטייליגטע די סכומים וואס ער פלעגט שטענדיג געבן.

דערציילט רבי יוסף טאנזי, אז דריי טעג פאר ל״ג בעומר האט ער געחלומ׳ט ווי **רבי שמעון בר יוחאי האט זיך צו אים מגלה געווען אין חלום און אים געזאגט**: ״איך וויל דו זאלסט מאכן די סעודה פונקט ווי יעדעס יאר. איך ווייס אז דיין מצב איז שווער, אבער קוק אהער, איך האב אריינגעלייגט א סכום געלט אין דיין רעקל. גיי מארגן אינדערפרי און קויף איין אלעס וואס פעלט זיך אויס פאר די סעודה, **און פון היינט און ווייטער וועסטו שטענדיג טרעפן דעם סכום געלט אין דיין רעקל-טאש**. זאלסט עס אבער פאר קיינעם נישט דערציילן, ווייל די מינוט וואס דו וועסט אויסזאגן פאר איינעם אז דו האסט אזא ברכה און אז דו געפינסט דארט געלט ווען אימער דו דארפסט, וועט זיך די ברכה אויפהערן.״ רבי שמעון בר יוחאי האט אים נאך געזאגט, אז ער זאל נעמען צען קאנווערטן און אריינלייגן דארט געלט פונקט ווי אלע יארן, און דעם סכום וועט ער אויך שטענדיג טרעפן אין זיין רעקל.

ער איז אויפגעשטאנען צופרי און בודק געווען דעם רעקל, ווו ער האט טאקע געטראפן דאס געלט; ער האט געזען אז דאס איז אן אמת׳ער חלום. ער איז גלייך געגאנגען קויפן א סעודה בשפע, אנגעגרייט אלע קאנווערטן, צו געבן פאר יעדן תלמיד חכם זיין קאנווערט אזוי ווי יעדעס יאר.

איינמאל האט זיין ווייב אים געזאגט: ״איך וויל וויסן פון וואו דו האסט געהאט דאס געלט. דו האסט מיר דאך געזאגט אז דאס יאר האסטו נישט קיין געלט, וויאזוי האסטו פלוצלינג געהאט געלט?״ ער האט נישט געוואלט דערציילן, אבער זי האט אים זייער שטארק געמוטשעט ער זאל איר אויסזאגן. האט ער איר בלית ברירה דערציילט, למעשה, איינמאל ער האט עס דערציילט פאר זיין בני בית, האט ער נאך געהאט דאס געלט אין טאש, אבער נאכדעם האט עס זיך געענדיגט.

ער האט געמאכט א סעודה כיד המלך און געטיילט די קאנווערטן. הגאון רבי יוסף עדס זצ״ל פלעגט דערציילן, אז ער איז געווען איינער פון די אידן וואס האבן זוכה געווען צו רבי שמעון בר יוחאיס געלט; ער האט מעיד געווען אז מען האט מרגיש געווען עפעס א געוואלדיגע קדושה אין דעם עסן, אין דעם טרינקען, און אין דעם געלט – לא יאומן כי יסופר.

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, מ׳מאכט אן הדלקה, מ׳גייט מקדש זיין כבוד שמים, מ׳גייט זיך מדבק זיין אין צדיקים און אין די תורה הקדושה, דורך די נשמה פון רבי שמעון בר יוחאי. רבי שמעון בר יוחאי איז אראפגעקומען אויף דער וועלט אויפצולייכטן די וועלט, און ער איז ווייטער דא צו באלייכטן די וועלט. אידישע קינדער ווערן דאך אזוי נאנט צום אייבערשטן; ס׳איז דא א געוואלדיגע התעוררות און התרגשות, ס׳איז דא א געוואלדיגע התקרבות להקב״ה, און אידישע קינדער טאנצן און הייבן זיך אין די לופטן צום הייליגן באשעפער, און מ׳הייליגט די רמ״ח איברים ושס״ה גידים ביי דעם מעמד ההדלקה. מ׳זאגט נאך דברי תורה פון צדיקים פון די פריערדיגע דורות, וואס זיי האבן געזאגט און ארויסגעברענגט די גרויסקייט פון דעם גרויסן טאג.

און ס׳איז נישט דא קיין ספק און קיין הוה אמינא - הערט, הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער - אז יעדער איינער, ווי מער געלט און ווי גרעסערע סכומים ער גייט געבן, וועט אים רבי שמעון נישט שולדיג בלייבן; ער וועט אים באצאלן און באצאלן מיט גרויסע ריוחים. הערט, הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, מיט גרויסע ריוחים! ס׳לוינט זיך צו געבן גרויסע געלטער, ס׳וועט זיכער זיין גרויסע ישועות ברוחניות ובגשמיות. גרויסע ישועות! מ׳וועט פועל׳ן אלעס גוטס, און די תפילות וועלן נתקבל ווערן.

עס איז געווען א איד פון ארץ ישראל וואס איז געקומען צו רבי אלעזר מנחם מענדל פון לעלוב זצ״ל און זיך אפגערעדט אז זיין פרנסה איז זייער שווער. ער האט א משפחה מיט קליינע קינדער און ער ווייסט נישט וויאזוי ער וועט זיי קענען מפרנס זיין, ער האט נישט קיין געלט צו קויפן עסן אדער קליידער, און ער דארף באצאלן די שכירות; ער האט ממש מיט שוועריגקייטן בלויז טרוקן ברויט און אביסל וואסער. די קינדער שרייען: ״טאטע, מיר דארפן עסן, מיר דארפן קליידער, מיר דארפן פרנסה!״ האט אים רבי אלעזר מענדל פון לעלוב געזאגט: ״גיי קיין מירון צום קבר פונעם תנא אלוקי רבי שמעון בר יוחאי, און דארט וועסטו געהאלפן ווערן.״

חז״ל זאגן, ״כדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק.״ אז עס איז דא א דחק, פארט מען קיין מירון. אזוי ווי מ׳זאגט ביים פזמון ״ואמרתם כה לחי״: ״והציל הלחוצים״, ער האט געראטעוועט די אלע וואס זענען געווען אין אן ענגשאפט. האט דער איד געזאגט: ״רבי, איך האב נישט קיין געלט צו פארן קיין מירון, וויאזוי וועל איך אהין אנקומען?״ האט אים דער לעלובער רבי, רבי אלעזר מענדל זכרונו לברכה, געזאגט: חז״ל זאגן אין מסכת ביצה (ט״ז.), ״תנא רב תחליפא אחוה דרבנאי חוזאה, כל מזונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה ועד יום הכיפורים״ – די גאנצע פרנסה פון א מענטש ווערט באשטימט פון ראש השנה ביז יום כיפור פארן גאנצן יאר, ״חוץ מהוצאות שבת ויום טוב, והוצאות בניו לתלמוד תורה. אם פוחת - פוחתין לו, ואם מוסיף - מוסיפין לו״ – אויב דו פארמינערסט, פארמינערט מען דיר, און אויב דו לייגסט צו, לייגט מען דיר צו פונעם הימל.

האט רבי אלעזר מענדל אויסגעפירט: ״איך לייג צו צו די ליסטע אויך די הוצאות פון די נסיעה קיין מירון; אז מ׳לייגט אויס געלט דאפאר, באקומט מען עס צוריק. דו קענסט גיין בארגן געלט מיט א רואיגקייט, און דו וועסט עס צוריקבאקומען.״ און אזוי איז טאקע געווען, דער איד איז געהאלפן געווארן מיט פרנסה בריוח, ער האט אלעס געקענט באצאלן, און דער אייבערשטער האט אים געבענטשט מיט פיל השפעות טובות.

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, מיר זענען זיך יעצט מקשר מיט רבי שמעון, און ס׳איז פונקט אזוי ווי מען פארט קיין מירון. מיר קענען טאקע נישט פארן קיין מירון, מיר האבן נישט קיין וועג אנצוקומען קיין מירון, אבער מיר זענען זיך אלע מקשר מיט רבי שמעון אויף מירון. עס איז נישטא קיין הוה אמינא אז עס גייט נישט אריין אין דעם זעלבן גדר. **מיר קענען נעמען דאס ווארט פון רבי אלעזר מענדל אפילו אויף אונזערע הדלקות דא אין חוץ לארץ, און גלייבן אז דאס גייט אריין אין דעם גדר פון ״הוצאות שבת ויום טוב״ און ״הוצאות בניו לתלמוד תורה״, וואס מען טאר אין דעם נישט שפארן; מען דארף געבן ברוחב, מען דארף אפילו בארגן, און דער הייליגער באשעפער באצאלט.** איר הערט, הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער!

מען דערציילט אז אין די צייטן פון רבי דוד צבי שלמה פון לעלוב, איז געווען א בחור אין ירושלים וואס האט אים אנגעכאפט א משוגעת, ער פלעגט אראפנעמען דעם היט און דאס קאפל פונעם קאפ. מען האט אים פרובירט צוצורעדן ער זאל עס נישט טון, ווייל עס איז נישט איידל און עס נעמט אוועק די יראת שמים, אבער מען האט ממש נישט געקענט געבן קיין עצה מיט אים. די עלטערן האבן פרובירט אלעס וואס מען קען נאר טון, אבער דעם שיגעון פון אראפנעמען דאס קאפל מיט דעם הוט האט קיינער נישט געקענט פועל׳ן ביי אים ער זאל דאס אויפהערן. זענען די עלטערן געקומען צו רבי דוד צבי שלמה פון לעלוב בעטן אן עצה, אבער רבי דוד צבי שלמה האט גארנישט געענטפערט, ער האט זיי נאר געגעבן א ברכה.

ס׳איז געווען אין יענע יארן ווען דער וועג ארויף קיין מירון האט גענומען אסאך צייט; נאך פסח פלעגט מען שוין ארויספארן כדי מ׳זאל קענען אנקומען קיין מירון אויף ל״ג בעומר. ווען רבי דוד צבי שלמה האט זיך געגרייט צו פארן, האט ער געזאגט פאר׳ן טאטן אז ער זאל מיטברענגען זיין בחור און זיי וועלן פארן אינאיינעם קיין מירון. דער טאטע האט בעצם נישט געהאט קיין חשק מיטצונעמען זיין זון קיין מירון, ווייל ער האט געהאט בושות און בזיונות מיט אים – ער פלעגט זיך כסדר אראפנעמען דאס קאפל מיט׳ן הוט – אבער אז דער רבי הייסט, איז מען געגאנגען.

און טאקע דעם גאנצן וועג האט דער טאטע געהאט שרעקליכע בושות און בזיונות מיט דעם קינד, וואס האט געהאלטן אין איין אראפנעמען דאס קאפל פון קאפ, און ער פלעגט אויך די גאנצע צייט נעלם ווערן. ער האט זיך שטארק געמוטשעט מיט׳ן קינד אויפ׳ן וועג. ווען מ׳איז אנגעקומען קיין

מירון, האט מען געדאווענט מעריב, און רבי דוד צבי שלמה האט אנגעצינדן אן הדלקה און מ'האט זיך גענומען טאנצן. ווי נאר דער בחור האט געזען דאס פייער, האט ער געכאפט דאס קאפל און עס אריינגעווארפן אין פייער, און דעם הוט האט ער א ווארף געטון ארויף אויפ'ן דאך פונעם ציון. אבער תיכף ווי ער האט דאס געטון, האט דער בחור געלייגט די האנט אויפ'ן קאפ און געשריגן: "איך דארף א קאפל! מ'זאל מיר ברענגען א קאפל!" מ'איז געגאנגען און אים געברענגט א קאפל, מ'האט אראפגענומען דעם הוט פונעם דאך, און פון דעמאלטס אן איז די גאנצע משוגעת נעלם געווארן.

הייליגע, לעכטיגע אידישע קינדער, מען גייט צינדן א גרויסע הדלקה. **ווער עס וויל קען מיטברענגען קוויטלעך, מען זאל עס אריינווארפן אינעם פייער פון די גרויסע הדלקה לעילוי נשמת התנא האלקי רבי שמעון בר יוחאי. פאר א קליינעם אפצאל קען מען האבן די זכיה אריינצולייגן א קוויטל מיט אלע בקשות, אזוי ווי מען זעט דא אז דער בחור האט אריינגעווארפן זיין קאפל און ער האט געהאט א גרויסע ישועה; זיין שיגעון איז אוועקגעגאנגען און ער איז געווארן א נארמאלער מענטש. די זעלבע זאך, ביי די הדלקה, מען קען קויפן אויל מיט וואטע און אריינלייגן קוויטלעך, און דער אייבערשטער האט געהאלפן אלע יאר און וועט ווייטער העלפן אז יעדער איד זאל האבן זיינע ישועות. די תפילות און קבלת טובות זאלן מתקבל ווערן באהבה, ברחמים וברצון ביים הייליגן באשעפער. עס וועלן בלי שום ספק זיין גרויסע ישועות. עס איז א געוואלדיגער טאג, הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער; מיט א געוואלדיגע התרגשות און א שטארקע בענקשאפט ווארט מען שוין אויף דעם דערהויבענעם זמן**.

ס'איז געווען א מעשה מיט עטליכע און צוואנציג יאר צוריק, ווען א איד איז דורכגעגאנגען דעם קארלין סטאלינער בית המדרש אין בארא פארק, און ער האט געזען אז מ'מאכט דארט א גרויסע הדלקה און ס'גייט זיין א גרויסע סעודה "לחיים". דער איד האט נישט געהאט קיין קינדער, ער האט שוין געהאלטן א היפשע פאר יאר נאך די חתונה אן קיין קינדער, און ער האט געהערט ווי דער עולם שמועסט איבער די גרויסע זכותים און וויאזוי מ'קען פועל'ן ישועות דורך מנדב זיין פאר רבי שמעון. איז ער שנעל געגאנגען קויפן קאלטע טרינקען און עס געברענגט פאר'ן עולם. אזוי ווי דער עולם האט געטאנצט און זיך געווארעמט, האט מען דאך גערארפט האבן קאלטע טרינקען. ער האט געקויפט א גרויסע צאל קאלטע טרינקען פאר'ן עולם וואס האט אים אפגעקאסט א היפשע סכום, און ער האט געבעטן יעדן איינעם מ'זאל טרינקען - מ'רופט עס "ח"י רוטל" - לעילוי נשמת התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי. **דער עולם האט אים אנגעוואונשן, און דער הייליגער באשעפער האט געהאלפן אז פונקט צו א יאר שפעטער איז ביי אים געבוירן געווארן א קינד**.

איר הערט, הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער? מ'דארף זיך מקשר זיין צו די רוחניות, צו די תורה פון רבי שמעון, "ויאמינו בה' ובמשה עבדו". די תכלית איז אז מיר זאלן ווערן מדובק אינעם אייבערשטן און זיך דערמאנענען אין אים, **אבער מיר דארפן גלייבן אז דאס זיך משתתף זיין אין די הדלקה בגוף, בנפש, בנשמה, ובממון, ברענגט גרויסע ישועות. מ'פועל'ט דארט געוואלדיגע זאכן**; ס'איז א דערהויבענע צייט וואס ס'איז שלא יאומן כי יסופר.

בפרט מיר, וואס זענען גלות אידן, דארפן מיר אין גלות אזויפיל חיזוק. מ'דארף קענען קעגנגיין אונזער שונא, דער יצר הרע וואס רייסט שטיקער פונעם כלל ישראל; ער צעברעכט יעדע הייליגע זאך און צעשפרייט אזויפיל אומריינקייט אויף די וועלט, סיי במחשבה, סיי בדיבור, און סיי במעשה. ער ברענגט אזויפיל קריגערייען און מחלוקת. ער האט זיך ספעציעל פארלייגט אויף די מצוה פון כיבוד אב ואם, אז אידישע קינדער זאלן זיך מתחצף זיין און זיך אפרייסן רחמנא ליצלן פון די עלטערן, און פארלירן די ריכטיגע אהבה, יראה און כיבוד אב ואם. ער האט אוועקגענומען די אהבת חינם פון כלל ישראל, די קדושה און די טהרה. אוי! אין עקבתא דמשיחא פארלייגט זיך דער יצר הרע אזוי שטארק, איז אין אזא צייט זייער זייער וויכטיג אז אידישע קינדער זאלן זיך צאמקומען, מ'זאל זיך ווארעמען און זיך קאכן אין רבי שמעון'ען, און פועל'ן גרויסע ישועות פאר'ן כלל און פאר'ן פרט.

אויפצולעבן די פארטריקענטע ביינער, די הונגעריגע נשמות און די הונגעריגע און דורשטיגע גופים, זיי זאלן שפירן אין דעם גלות א יום טוב, א לעבעדיגקייט און א התקשרות צו די פריערדיגע דורות און צו צדיקים, וואס דאס איז אונז מקשר צום בורא כל העולמים. מ'זאל זיך קענען מחזק זיין מיט א פנים מאירות, מיט אמונה שלימה, בטחון און שמחה, מיט א ריכטיגע אמונה און בטחון; דאס ברענגט אויך אריין א געוויסע חיות און קדושה.

א איד, א כהן, האט פארציילט אז איין יאר - מען רעדט נאך אין די יארן פון ר' אלי' ראטה זצ"ל - אויפ'ן וועג אהיים פון מירון קיין ירושלים, האט ער געבעטן פונעם אחראי וואס האט אנגעפירט די נסיעה מיט וועמען ער איז מיטגעפארן, אז היות ער איז א כהן זאל מען נישט פארן דורך בקעת הירדן, כדי מען זאל נישט דארפן אדורכפארן דעם הר הזיתים, ווייל אלס כהן טאר ער דארט נישט זיין. דער וואס האט מסדר געווען די נסיעה האט אים צוגעזאגט: "אוודאי, אוודאי, מ'וועט אפהיטן און מאכן זיכער אז מען פארט נישט דארט וואו די קברים געפינען זיך." למעשה האט ער געזען אז מ'האלט שוין גאר נאנט און מ'קומט שוין אן, אבער דער אחראי אויף די נסיעה מאכט זיך נישט וויסנדיג פון אים. האט ער שנעל אינמיטן די נאכט, עס איז שוין געווען נאנט צו חצות הלילה, אפגעמאכט אראפצוגיין פונעם באס; ער גייט נישט פארן ווייטער. ער האט געהאפט אז דער אייבערשטער וועט העלפן און ער וועט טרעפן אנדערע אידן וואס קומען אהיים פון מירון און ער וועט קענען מיטפארן מיט זיי.

דער אייבערשטער האט געהאלפן אז א צווייטער איד – אוי, די אהבת ישראל! – האט מורא געהאט איבערצולאזן א איד אליין אויף די גאס אינמיטן

די נאכט, בחצות הלילה, איז ער אויך אראפ פונעם באס אים צו באגלייטן. זיי זענען געגאנגען דארט קוקנדיג אויב עס זענען דא נאך קארס וואס פארן, באסעס, אדער וואס עס זאל נאר זיין. אינמיטן האט זיך אפגעשטעלט א קאר וואס עס זענען געווען דארט פינף אידן, און צווישן זיי איז געווען ר' אלי' ראטה, דער גרויסער ר' אלי' ראטה, דער גבאי פון ר' שלמה'קע זוועהילער. די קאר האט זיך אפגעשטעלט און זיי געזאגט: "קומט אריין, קומט אריין." די צוויי אידן זענען אריינגעקומען, און יעצט זענען זיי אינאיינעם געווען זיבן מענטשן אין די קאר. דער דרייווער האט זיי געזאגט אז היות עס געפינט זיך דארט אויך א כהן, פארן זיי נישט דורך די וועגן וואס מען טאר נישט פארן, נאר זיי פארן בלויז אויף די וועגן וואס כהנים מעגן פארן.

ר' אלי' ראטה האט דערציילט פאר צוויי אידן א הפלא'דיגע מעשה: זיי זענען געווען א חבורה פון זיבן מענטשן וואס זענען געפארן אינאיינעם קיין מירון. מען האט אפגעשמועסט א צייט ווען יעדער איינער דארף זיין צוריק ביים קאר, כדי ארויסצופארן פון מירון צוריק קיין ירושלים. פינף אידן זענען טאקע אנגעקומען, אבער צוויי זענען נישט געקומען. מען האט געווארט איין שעה, דערנאך נאך א שעה, און זעענדיג אז זיי קומען נישט, האבן זיי זיך פארגעשטעלט אז יענע האבן זיך שוין מסדר געווען מיט אן אנדערע וועג. אבער וואס מיינט איר? וויפיל אידן האבן זיי געטראפן אינמיטן דעם וועג? צוויי! פונקט זיבן אידן האבן געהאט פלאץ אין דעם קאר. די צוויי וואס זענען נישט אנגעקומען זענען פארביטן געווארן מיט צוויי אנדערע וואס מען האט אויפגענומען אינמיטן וועג, צוליב זייער מסירות נפש פאר די קדושה פון כהנים. **הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער! זעט נאר ווי רבי שמעון באגלייט דעם מענטש סיי אויפ'ן וועג אהין און סיי אויפ'ן וועג צוריק. עס איז לא יאומן כי יסופר די גרויסקייט און די גדלות פון דעם גרויסן טאג און דעם גרויסן זמן.**

עס ווערט דערציילט אז א איד, א רוזשינער חסיד, איז אמאל געקומען צום הייליגן רוזשינער. האט אים דער רוזשינער אויסגעפרעגט: "וויאזוי זעט עס אויס אין מירון?" האט דער חסיד געענטפערט: "רבי, וואס זאל איך אייך זאגן? אינעווייניג איז יום כיפור, און אינדרויסן איז שמחת תורה."

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, ירצה השם מיר וועלן אויך פרובירן צו מאכן קודם א "יום כיפור" מיט א געוואלדיגע התעוררות, קבלת התפילות און פועל'ן ישועות, און דערנאך א "שמחת תורה" צו פועל'ן ישועות מתוך ריבוי שמחה און ריקודים של מצוה, און אלעס זאל אינאיינעם ברענגען מעלות רמות ברוחניות ובגשמיות.

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, פארוואס רעדט מען טאקע אזויפיל פונעם מעמד ההדלקה? ווייל מיר שפירן אז דער דור דארף עס יעצט האבן; מיר פילן אז דאס גייט אונז אלע מחזק זיין און צוזאמברענגען אינאיינעם. **איך שפיר אז עס וועט זיין א געוואלדיגע התעוררות און א שמחה, עס וועט זיין א גרויסער עת רצון – תהא השעה הזאת שעת רחמים ועת רצון מלפניך. הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, אזויפיל אידן דארפן ישועות אוןווארטן אויף א רפואה אדער א ישועה, און מיר שפירן אז דאס גייט זיין א "מעמד הישועות", א צייט פון התקרבות צו השי"ת סיי ברוחניות און סיי בגשמיות. דער הייליגער באשעפער זאל העלפן.**

ס'וועט אויך זיין די יארצייט פונעם הייליגן רמ"א. רבי עקיבא יוסף שלעזינגער דערציילט, אז ס'איז באקאנט אז ווען דער רמ"א איז נפטר געווארן איז ער אלט געווען דריי און דרייסיג יאר; ער איז אוועק ל"ג בעומר, דעם דריי און דרייסיגסטן טאג אין עומר, און ער האט מחבר געווען דריי און דרייסיג ספרים. בשעת מען האט אים מספיד געווען, האט דער מספיד געזאגט אויף אים צוויי און דרייסיג שבחים, און ער האט געהאט גרויס צער אז ער וויל זאגן דריי און דרייסיג שבחים אבער ער טרעפט נישט קיין דריי און דרייסיגסטן. איז צוגעקומען א זקן אחד און דערציילט, אז די מנהג פונעם רמ"א איז געווען אז יעדע פורים פלעגט ער אנטון א מאסקע און זיך פארשטעלן מיט אנדערע קליידער, און ער פלעגט ארומגיין צווישן די הייזער אויסרופן: "צו מעריב אין צייט! צו מעריב אין צייט!", כדי צו דערמאנען דעם עולם – וויבאלד פורים איז מען דאך אזוי אנגעטרונקען און לעבעדיג – אז מען זאל נישט פארגעסן צו דאווענען מעריב. און דאס איז טאקע געווען דער דריי און דרייסיגסטער שבח פונעם רמ"א.

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, וואס איז דאס מעריב? מעריב איז די צייט פון ביינאכט, ווען מיר ווייזן ארויס אז אפילו ווען עס איז חושך, לייכט עס. **דער רמ"א האט אונז געלערנט וויאזוי אויפצולייכטן די פינסטערניש און באלייכטן די נאכט. דאס איז די עבודה פון ל"ג בעומר, און צוליב דעם קען מען זאגן אז מען מאכט אזא גרויסן טראסק ל"ג בעומר ביינאכט, גלייך די ערשטע נאכט, ווייל ל"ג בעומר איז דא אויפצולייכטן די חשכות פונעם גלות.**

הייליגע לעכטיגע אידישע קינדער, מיר זאלן זוכה זיין צו אלע ישועות און אלע ברכות, אך טוב וחסד. אידישע קינדער זאלן לעבן אן אמת'דיג תורה'דיג לעבן מיט גוטע מידות. עס זאל נתבער ווערן דאס רע מן העולם, דאס שלעכטס זאל בטל ומבוטל ווערן, און עס זאל נתגלה ווערן כבוד שמים. "כי תעביר ממשלת זדון מן הארץ" – די גאנצע ממשלת זדון זאל בטל ומבוטל ווערן, עס זאל זיין א התגלות פון כבוד שמים, "וקבלו כולם את עול מלכותך ותמלוך עליהם מהרה". דער אייבערשטער זאל העלפן מיר זאלן זוכה זיין צו אלע ישועות, צו אלע ברכות, צו ביאת גואל צדק, און צו א לעכטיגן תמיד, אמן כן יהי רצון.